

**ՀՅՈՒՍ. ԱՄԵՐԻԿԱՅԻ ԱՌԱՋՆՈՐԴ Տ. ՏԻՐԱՆ Ծ. ՎԱՐԴԱՊԵՏԸ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ
ԵՎ ՄԱՅՐ ԱԹՈՈՒ ՄԱՍԻՆ**

Ամենայն Հայոց Հայրապետութեան Ազգընտիր տեղակալ Ամենապատիւ Տ. Գեղորդ արքեպիսկոպոսի հրամանով Հյուսիսային Ամերիկայի Հայոց առաջնորդ հաստատվելուց հետո բարձրապատիւ Տ. Տիրան Ծ. վարդապետ Ներսոյանը նստանձնելով իր առաջնորդական պաշտօնը Հյուսիսային Ամերիկայի Հայերին ուղղած իր շրջաբերական թղթի մեջ հորդոր է կարգում Ամերիկայի Հայութեան նվիրվել Մայր Հայրենիք Սովետական Հայաստանին և Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնին:

Ամերիկահայ «Լրարբեր» թերթը այս կապակցութեամբ դրում է.

—ՈՒՆԻՆՔ ՓՈՔՐ ԱՅԼ ՓԱՌԱՎՈՐ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆ, ԿԸՍԷ Տ. ՏԻՐԱՆ Ծ. ՎԱՐԴԱՊԵՏ ԻՐ ԱՌԱՋՆՈՐԴԱԿԱՆ ԹՈՒՂԹԻՆ ՄԵՋ:

Առաջնորդարանի պաշտոնաթերթ «Հայաստանայց Եկեղեցի»-ի դեկտեմբերի համարին մեջ հրատարակվեցավ Տ. Տիրան Ծ. վարդապետ Ներսոյանի առաջին պատգամը. «ԹՈՒՂԹ ԱՌԱՋՆՈՐԴԱԿԱՆ, ԱՌԱՄԵՆԱՅԻ ԱԶԳԻՍ ՀԱՅՈՑ Ի ՀՅՈՒՍԻՍԱՅԻՆ ԱՄԵՐԻԿԱ»:

Ամերիկահայոց երիտասարդ, կորովի և զինանակաճառ Առաջնորդը իր պատգամը կախի հետևյալ պարբերություններում:

«Աստուծո կամոք, ժողովրդայն ներկայացուցչաց ընտրութեամբ և Ամենայն Հայոց Կաթողիկոսական Ազգընտիր Տեղակալին հրամանով կոչված ենք Ամերիկայի Հայոց Առաջնորդութեան կարևոր պաշտոնին, ի սպասավորութիւն մեր Սուրբ եկեղեցւոյն:

Լիովին զիտակ ենք մեր առաջիկա

գործի ծանրութեան և դժվարութեանց և նախ Աստուծո և ապա Անոր ժողովրդին առջև մեր պատասխանատվութեան: Այլ և զիտակ ենք մեր տկարութեան և անբավականութեան տանելու այն բեռները, զորս Հոգինեղու տեսչութեան գործը պարտադիր կընծայէ կրել Քրիստոսի հոտը դպի «դալար վայրեր» առաջնորդելու կոչված անձերուն:

Արդի աշխարհի և հատկապես Ամերիկայի մեջ դժվարին է դարձած Քրիստոսի աղբիւն մշակութիւնը, առաջել ևս մեզ Հայոցս համար, որ «ածու փոքր» ենք Քրիստոնեական եկեղեցւո ընդհանուր դաշտին մեջ: Վասն զի արդարև ի՞նչպես հընար է այլ վայրերու և այլ ժամանակներու կլիմային մեջ ծլիլ ու ծաղկիլ, սովորած Հայկական Հոգևորականութեան սերմերն արդյունավորել Ամերիկայի հորիզոններու ներքև, և այժմյան այլատարազ կյանքի գետնին վրա: Ի՞նչպես հնար է «լրման հորով» ի մի կապել այս ընդարձակ երկրի մեջ ցրված Միացյալ Նահանգաց մեծ աղբին մեջ տարբացած մեր ժողովուրդին բեկորները: Ի՞նչպես հնար է լսելի ընել անոնց ձայնը մեր աղբին և եկեղեցիին, երբ կապկսին մեզի մեր կարյաց պետքը լրացնող դպրոցներ և գործին բախական Հոգևորականներ և ուսուցիչներ, երբ «լայն և ընդարձակ ճանապարհը ա՛յնքան բազում ուղևորներ ունի, երբ ճամարիտ իմաստութեան ձայնը տակալ կնվաղի և Հոգևոր հիվանդութեան ենթակա շատեր աստվածային բժշկին դեղատվութիւնը կմերժեն»:

Թվելի վերջ այն դժվարութիւնները, զորս կը դիմադրապէս Հայաստանեայց եկեղեցին և Հայ աղղը Միացյալ Նահանգներու մեջ, նորին դերապատմութիւնը կը հայտարարեն:

«Այո՛, ճշմարիտ է, որ ունինք փոքր, այլ փառավոր մեր Սովետական Հայաստանը, մեր սիրելի Հայրենիքը, որ լուսավոր ու զորեղ դուրս պիտի դա տիեզերական այս երկրորդ պատերազմի թոհ ու բոհին մեջն և պիտի առնէ ժողովուրդներու այս վիթխարի և արշուճահղ կռիւն մեջն կարմիր ու դեղեցիկ, հաղթական ժողովուրդներու շարքին: Ըշմարիտ է, որ անցյալ պատերազմին մեր կրած եղբարական հարվածներուն նմանները չայցեցին մեզի այս անգամ, և մեծ է ոգևորութիւնը մեր ժողովուրդին ամենուրեք՝ մեր արյան եղբայրներուն մշակութային վերելքին և ռազմական արիւթյան ի տես. վառ է տակալին մեր հայրենակիցներուն մեջ ամենուրեք իրենց նախնեաց հոգիին հօւրը, զոր ամենի կը բորբոքէ երջանիկ ասպառայի մը հուշար: Եւ այս բոլորն իրենց շոշափելի աղղեցութիւնն ունին Ամերիկայի մեջ մեր ժողովուրդին վրա:

Այնու հանդերձ սիրտիարար այս իրողութիւնները մեր դժվարութիւնները չեն բառնար ինքնաբերաբար: Մեր պարտքն է

նպաստավոր այս կացութենէն օգտվիլ և մեզի տրված պատահութիւնները որոշ և հստակ լմբոնած վախճանի մը իրագործման ի սպաս դնել: Մեր պարտքն է չհարկել հողեկան այն դրամադրուիւր, զոր ունինք մեր եկեղեցւոյ և աղղին զավակներուն սրտին խորը թաղված, ըստ հրամանի Տրամն, թէ «պարտ էր քեզ արեանի զարծաթէ իմ ի սեղանաւորս»:

«Վերջապէս հիշեցեք, որ դանտական աղղերու եկվորներէ բաղկացած Միացյալ Նահանգներու այս մեծ աղղի ծոցին մեջ մենք Հայերս հողեւոր ընտանիք մը կը կազմենք: Հավատարիմ և նվիրյալ Ամերիկայի այս նոր հայրենիքին՝ նաեւ հավատարիմ եղեք և նվիրեցեք մեր հողեւոր հայրենիքին, որ կապրի առաջնապէս մեր եկեղեցիին մեջ: Մեր ընտանեկան փոքր վեճերը թող չվհատեցնեն դձեղ երբեք: Նայեցեք մակերեսի ալ փոթիւթումներն և ալեկոծութիւններն ամենի խորը, և հոն ձեր միութեամբը զորացեք: Միասին մտածելու, միասին զգալու և միասին գործելու Քրիստոնեական համերաշխութեան առաքինութիւնը մշակեցեք, խոնարհութեան և սիրո սերմերն աճեցնելով ձեր հոգիներուն մեջ և ձեր շուրջը Մ. Հոգւոյն շնորհներովը ուռճացած ամեն բաժանում և հերձված բուժելու ջանացեք քաղցրութեան և ներողութեան բալասանով»:

(«Լրաբեր», Թիվ, 80, 1945.)

